

A M?vész úr csodálja Lilit

2022 december 30. Flag

Sz?veg m?ret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Alföldi Róbert képtelen szöveget értelmezni, esetleg csak simán gonosz

Karácsonyi mélyinterjút adott a Telexnek Alföldi Róbert balliberális politikai aktivista. A „karácsonyi” jelen esetben nem jel?, pusztán id?határozó: éppen ekkor, az ünnepre id?zítve, szenteste napján jelent meg e hiánypótló anyag, hadd töltekezzen bel?le és általa a faállítással bajlódó ellenzéki újságolvasó. Már amennyiben a világvége-hangulatból töltekezni lehet. A beszélgetésben nagyjából annyi karácsony, feny?illat, áhítat meg emelkedettség van, mint egy jóllakott hernyóban. Vagy mint Szabó Tímea üvöltést?l kidagadt nyaki üt?erében.

„Néha nagyon csinálom a karácsonyt, más években nagyon nem. Hangulatfügg?. De a csöndjét mindig meg tudom élni, azt nagyon szeretem” – mondja a politikai aktivizmus mellett id?nként színészkedéssel-rendezgetéssel is foglalkozó Róbert a karácsonyról. Néha „csinálja”, néha nem. Amilyen kedve van. Ami, persze, kit érdekel, a magánügye – lenne, ha nem tárná ország-világ elé. Viszont ha már odatárja, kénytelen vagyok idézni, mivel szépen példázza, miért adtam e rovatnak a Két Magyarország címet. Ha jobban belegondolok, a Két bolygó elnevezés találóbbr lett volna. Mintha két külön bolygón vagy más létsíkon léteznénk.

Az érfelvágós busongás mellett akad örömhír is az interjúban.

Persze nem a Megváltó születése az örömhír (hogysisne!), hanem az ellenzék legújabb üdvöskéje, a kocsis módjára káromkodó Lili nev? diáklány esete, akit Alföldi „csodálva néz”, és aki „nagyon mély tiszteletet ébreszt” a M?vész úrban, továbbá „némi reményre is ad okot”. A mi reményünk Krisztus – Róbertéké pedig a „f...szozós” Lili.

Kinek a pap, kinek a paplan. Aki szerint Jézus és Lili tanai összefésülhet?ek, azt csókolatom.

Mindemellett van valami szomorú is az egészben: ahogyan a meglett színész-rendez? egy trágár, összevissza hadováló gyermekkatonába helyezi végs? bizodalmát. Mikor ezt végiggondolja az ember, már-már megsajnálja szegényt. Aztán a riporter fölveti: „A Centrál Színház kisszínpadán látható »magyartenger« szinte katalógust ad a konfliktusainkról: átlagos középosztálybeli család, és egyik oldalon buzizás, cigányozás és brüsszelezés, a másikon örökbefogadás- és coming out-dilemma. Önt mi fogta meg a darabban?” Mire Alföldi: „Tehát lehet itt szemérmeskedni, de egy ideje már ebben az ?rületben élünk, aminek a valósága sokkal durvább annál, mint amit mi megmutatunk. A magyartenger mindemellett nagyon szépen beszél a hazaszeretetr?l is, mert azt állítja, hogy minden szarság ellenére mégis itt élünk, mert ez az otthonunk, s?t ez a hazánk.”

Aki ennyit lát e honból, hogy „buzizás, cigányozás és brüsszelezés” meg „örökbefogadás- és coming out-dilemma”, aki szerint err?l szól ma (vagy bármikor) Magyarország, azt csak szánni lehet.

Az ilyen a Telex–444–HVG–24.hu virtuális gumiszobájában éli sivár mindennapjait, s fogalma sincs a magyarok valódi örömeir?l, bánatairól. Aki ennyit bír fölfogni Magyarországból, az aligha emelkedett m?vész, sokkal inkább politikai aktivista.

Arra pedig most ne is vesztegessünk szót, miért a nemzeti oldal brüsszelezése mellé biggyeszi a buzizást meg a cigányozást, és miért hazudja az interjú egy másik pontján „melegellenes propagandának” a gyermekvédelmi törvényt. Hiszen ez annyira aljas, annyira bányászbékasztint, hogy le sem látunk odáig.

Nem a nemzeti oldal lajstromozza a homoszexuális politikusokat, hanem Alföldiék lieblingje, Márki-Zay Péter.

Érdekes, olyankor Róberték nem indítanak tiltakozó petíciót, nem kérik Brüsszel segítségét az ?rjöng? homofóbia ellen. Mint ahogyan akkor sem, amikor elvtársaik alig burkoltan cigányozzák Magyarország miniszterelnökét.

Ez az a rész, ahol a sajnálatérzés lassanként elpárolog, és kezd dühít?vé válni a Róbert.

A következ? kérdésre – „Ön hogyan tudná legpontosabban leírni a jelenlegi viszonyát a hazájához?” – ezt feleli: „A legpontosabban úgy, hogy nem tudom.”

Remek. És ez az ember vezette évekig a Nemzeti Színházunkat. Nem tudja, mit jelent neki a hazája. Igaz, mikor

máskor tették oda pallérnak, mint az érett gyurcsányizmusban. Akkoriban persze nem haknizta körbe a sajtót azzal, hogy micsoda elnyomás van itt, szemeket l?nek ki, tüntet?k százait börtönzik be ártatlanul. Csak 2010 óta tombol a diktatúra, s különösen azóta, hogy Orbánék nem adták neki élethosszig a Nemzeti vezetését, noha Róbertnek arra – némelyek szerint – örökbérlete volt.

Közben a telexes skribler nem hagyja annyiban a haza-kérdést, tovább követel?zik: „Mégis. Keser?ség, düh, szorongás – mi van önben?” Mire emberünk így felel: „Düh nincs bennem. Az utolsó választáskor, mikor a miniszterelnök beszélni kezdett, kikapcsoltam a televíziót. És magamban is kikapcsoltam. Nekem, azt hiszem, mostanra fogyott el az er?m és a hitem, és baromira elfogyott a lelkesedésem is. Addig pofáztam és addig figyeltem, míg lemerült a közéleti akkumulátorom.” Hát bedugta a tölt?be.

Kés?bb azért visszakanyarodik a haza-kérdéskörhöz: „Nálunk tizenkét éve vagy százötven éve senki semmiben nem tévedett. Minket mindig valaki bántott, áldozatok voltunk, minden?l valaki más tehet.” Leny?göz? történelmi éleslátás, hazaszeretet és bölcsesség! Hiszen valójában mi támadtuk meg és foglaltuk el a törököket, mi szálltuk meg a Habsburgokat, a Harmadik Birodalmat, a Szovjetuniót, mi vertük le saját szabadságharcainkat, mi daraboltuk föl önmagunkat, s most is éppen mi követeljük Brüsszelt?l, hogy fosszon ki minket. Mit magyarkodunk itt, inkább köpjünk föl, s álljunk alá! – sugallja Alföldi.

Az interjú további bánkódással folytatódik: Róbert nehezményezi, hogy „más politikai oldalhoz tartozó embereket nem látunk beszélgetni, legfeljebb egymást lealázni, lehányi”. Hogy aztán pár sorral arrébb ? maga hányja le Vidnyánszky Attilát, a Nemzeti Színház vezet?jét, amiért kárpátaljai magyarként azt merészelte mondani, hogy az ukránok „felel?tlenül lettek hergelve”.

Alföldi szerint ennek az az üzenete, hogy az ukránok megérdemelték a sorsukat. Szerintem pedig csupán annyi, hogy Alföldi képtelen szöveget értelmezni. Esetleg csak simán gonosz, mint általában.

Ha már „karácsonyi” interjú meg ünnepi hangulat, M?vész úr jelezte: a homoszexuálisoknak is járna az örökbefogadás. Hiszen a kisgyermek apához-anyához való joga mellékes. Két homoszexuális pedig azért jobb a gyerekeknek, mint az intézet, mert ?k szeretik a gyereket. A nevel?k pedig ezek szerint gy?lölök. Világos. Ha pedig végre a homoszexuálisok örökbe fogadhatnának, és esetleg a gyerekb?l homoszexuálist nevelnének, az – gondolom – járulékos haszon lenne. (Id?nként a Telex–24–444–HVG hírül szokta adni, hogy az LMBTQ-ság nemcsak hogy teljesen természetes, hanem sok szempontból magasabb rend? létforma, mint a heteróság. Ha rajtuk múlna, talán már kötelez? lenne.)

Végül Alföldi lódít egy sort arról, hogy a kormány egy szinten kezeli a pedofilokat meg a homoszexuálisokat, ami persze sima hazugság: el?bbi büntetend?, utóbbi nem.

S az, hogy óvodások fejét ne lehessen szivárványos ?rülettel tömni, a magyarok 95 százaléka számára magától értet?d?. Oké, Alföldinek ezek szerint nem – de hát épp ezért alakítja oly hitelesen Mefisztót.

A Jegy.hu netes színházjegyvásárló oldal tanúsága szerint jelenleg öt m?intézményben összesen 13 (azaz tizenhárom) darabban csodálhatjuk meg Alföldi Róbert színész-rendez?i munkásságát. Azért csak ennyiben, mert diktatúra van. Képzeljék el, mi lenne, ha szegény nem lenne elnyomva.

Pilhál Tamás - www.magyar nemzet.hu

Ajánló